

B

כ"א א - ג.

הסבך את הקוטיה והסבך טאין כאן כל סתירה.
 י"ט' גם יהוסע פרק ב' ס' - י"א.

ראש הסנה ג' ע"ב: מה שמועה שמע? שמע שמת אהרן ונסחלקו
עוני הכבוד וכסבור נתנה לו רשות להלחם.

ובעלי התוספות כגמ' סם: ונראה דהוא דמסעי קדריט
(ר"ל, סדברי חז"ל אלה נדרסים על הפסוק במדבר
ל"ג מ' ולא על פסוקנו כאן), דאי מההוא דחקת -
הא מפרס לא סמע, וכי בא ישראל דרך האתרים".
ורט' כי דק בפירוט החומס!

וישמע הכנעני: למח נבטס מה סנמצא אתנו? אין זה אלא
כרובע על החמור ויבטסוהו, כמו סקרה לאיס סחמורו בביחו
ונדמה לו, "כי נאבד מקנו ואסרו ללקח צידה לדרכו לימים
סנים וסלסה, ורכב עליו הולך מעיר לעיר, עומד וצווה
לבטס את החמור ההוא סהיה רוכב עליו. וגם אנחנו כן
נעטה. הנה בכאן כתוב בסיירוס, סהכנעני סמע כי בא ישראל
דרך האחרים ולכן "וילחם", ובהיות זה לעינינו, נלך
ובטס - מה סמע?!

2xx. החוכל להסיר חלונת האבן כספי מעל דברי הגמרא, גם אם ניהסם למסוקנו בחקת כרס"י, ולא כתוספות לבמדבר ל"ג ט'?

(לסאלה זו עיין גם רס"י סמות י"ח א'
ד"ה ויסמע יתרו, וכן גליון יתרו חס"ז,
סאלה ד' 1, a, b).

1xx. חלק אה דברי הרמב"ן האלה לעסקאות (סמן את חמלה האחרונה
של כל פסקה.)

2xx. מה הן הסאלות המעוררות לגבי מסוקינו טאותן רצה חרמב"ן ליטב?

3xx: תסביר את דברי הרמב"ן "... וזה טעם ויסמע..."

✓

- 4א. מה הדמיון בין מקומנו לבין שמות ט"ז ל"ג - ל"ה ?
- 5א. מה ההבדל בין חטובת הרמב"ן המסתיימת במלים "טובה ליהוה" בעת החלוקה" ובין חטובתו המתחילה במלים "גם נכון הוא..."?
- 6א. מה רצה הרמב"ן להוכיח בהדגשתו שלא נאמר בפ' ג' "ויתן את הכנעני בידם"; אלא שנאמר: "ויתן את הכנעני" - מהי המסקנה שהוא מוציא מפרט סגנוני זה?

ד. רמב"ן: א: וטעם כי בא ישראל על דעת אונקלוס, כי כאשר באו המרגלים ועלו בנגב וחזרו להם, הרגישו בהם יוסבי הארץ וטעם בהם הכנעני הזה שהיה יושב בנגב ובא בדרך שהלכו הם עד הגיעו למחנה ישראל - ויפה פירט.

כיצד מפרשים אם כן אונקלוס והרמב"ן את מלת "האתרים"?

התוכל להביא דוגמאות לצורה לסונית זו?

ה. א ויטב ממנו טבי.

רס"י ד"ה ויטב ממנו טבי.

רמב"ן: " " " " אחרי הביאו דברי רס"י מדברי רבותינו: נתעוררו החכמים בזה מפני דעתם, שלא יהיו ישראל מנוצחים כלל מאויב, וזלתי בעת קלקלתם כגון במלחמת עמלק הראשונה, מפני טאמרו (שמות י"ז ז') "היט ה' בקרבנו אם אין" - ובטניה מפני חטאם במרגלים שהזהירם משה ממנה; אבל בכל מלחמת מצוה לא נפקד מהם איש כל ימי משה. לפיכך פרטו חז"ל הכתוב הזה "ויטב ממנו טבי" - שהיה בידו, והיא השמחה הזו ששבו אותה ישראל מהם, כלשון (שמות י"ב כ"ט) "בכור הסבי" שהוא = (שמות י"א ה') "בכור הספחה", כי לא אמר "ויטב ממנו אנשים ונשים וטף".

ועל דרך הפסט ענין הכתוב כי לא הרג מהם הכנעני הזה שום אדם אבל טבה מהם מעטים...

1א) רמב"ן מיטב דרס חמוה זה על פי סני נמוקים: אחד רעיוני-פנימי ואחד לסוני-חיצוני. הסבר את סניהם.

2א) הסבר את המלים המסומנים בקו "שהיה בידו".

3א) מהי ראיתו של הרמב"ן מטני הפסוקים בספר שמות י"א ה' וכן י"ב כ"ט?

4) כיצד מתבארת תפלת יהושע בפרק ז' ע"י דברי הרמב"ן האלה? קרא יהושע ז' א-ט.

הטאלות המסומנות א קסות והמסומנות אא קסות ביותר, יפתור כל אחד לפי דרגתו.

חטובת יס לחלוח לנחמה ליבוביץ, ההסתדרות הציונית העולמית, המח' לחנוך ותרבות תורניים בגולה, ירוסלים ת.ד. 92.